

Gyertyafény

A Rákosszentmihály-Sashalmi Evangélikus Egyházközség lapja
21. évfolyam 2. szám
2021. Advent - Karácsony

Isten szeretett ragyogásában élni

Az ember arcán látszódik az ünnepi öröm és miként éli át a boldog találkozást a Mindenhatóval.

Kérdés bennem: Vajon meg tudom mutatni magamból advent útján a karácsony ünnepének beteljesedésében Isten szeretetét? Evangélikus énekeskönyvből a 137. ének harmadik versszakában megtaláltam a választ: „Ott boldogság van, boldog nép, E nagy Király hol trónra lép, És boldog hajlék, boldog szív, mely őelőtte már kinyílt! Az éjből hajnal támad ott, S az élet fénye úgy ragyog! És száll az énekszó Feléd, Vigasztaló.”

Ádventi házam ablakát nyitom sorra és szívem is megnyílik az Úr szeretete előtt. Érzem, hogy Fényével beragyog.

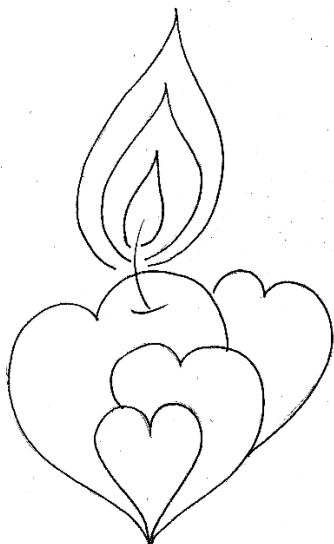
A Megváltó szeretetének Fényét tovább adom

A mindennapokban találkozom emberekkel, akik ragyognak, szemük csillog az örök örömtől. Arcukon az élet derűje és varázslatos mosolyukban ott a bátorítás: „Ne félj, Isten megsegít!” Az élet rohanásában azonban látok embereket szomorú arccal, reményt vesztetten. Sötétségben élnek lelki értelemben. Az egyik embertársunk boldog a másik kiábrándult, pedig mindenki hátán ott van az életzsákja nehézségekkel is.

Imádkozom, hogy egyre többen éljék meg Isten szeretetének

Fényét. Kedves Testvérem! Hiszem, tovább tudsz adni egy parányi szeretetet a másoknak, hiszen így növekszik az Úr kegyelme a földön. Missziói gyermekotthonban árva gyermekekhez látogattak édesanyák. Gyönyörködtek a csillogó szemű boldog kisgyermekekben. Búcsúzaskor az egyik édesanya olyan orvosságot kért a misszionárius Testvértől, ami ilyen fényessé teszi a gyermekek szemét. Megnyílt a lehetőség a bizonyoságtételre.

A misszionáriusnő elmondta, hogy ilyen orvosság nincs. Isten szeretete által

ragyognak a gyermekek.

Ünnepi időszak köszöntött be ránk advent érkezésével. Kedvenc gyermekkori énekem az Evangélikus énekeskönyvből az 528. számú ének. Az Ég a gyertya ég dallamán lehet énekelni.

Jézus kopogtat
Gyertyát gyújtogat.
Hova belép, itt is, ott is
Gyertyát gyújtogat.

Szívem megnyitom,
Térj be, Jézusom!
Gyújtsd meg hitem kis gyertyáját
Térj be Jézusom!

Kis gyertya-hitem
Vigyázva viszem
Fúvó szellő el ne fújja,
Vigyázva viszem.

Sötét a világ
Ragyogj kicsi láng,
Jézus felé mutass utat,
Ragogy kicsi láng!

A Mindenhatóhoz fohászkodom, hogy egyre többen énekeljék vagy imádkozzák ezt a dalt. Hiszem boldog ünnep lesz így a szívekben Jézus Krisztusért.

Isten Fényétől ragyogó, Krisztus kegyelmétől boldog, Szentlélek jelenlététől békés ünnepeket!

*Börönte Márta
lelkész*

Isten szeretetét ragyogó zarándokok útja

*„Tudja meg ezt a jövő nemzedék, a születendő ifjak,
és, ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak,*

ne felejtsek el Isten nagy tetteit,

hogy Istenbe vessék bizalmukat;

és tartsák meg parancsolatait.”

(78 Zsolt 6,7)

Lelkem szegényebb lett volna, ha kihagyom ezt a lehetőséget, hogy végig járjam az El Caminót. Évek óta készültem, hogy eljussak erre az útra, de még így is eléggé kemény volt, több olyan probléma is közbejött, amire nem számítottam. Maga az út egy csodálatos élmény, telis-tele volt gyönyörű látnivalókkal.

Az út első szakaszát, mely még tavaly volt egy csodás kis városból a franciaországi Sain-Jean-Pied-de-Portból indultunk a Fiammal együtt, át a

Pireneusokon ahol az út folyamatos emelkedése mellett fantasztikus kilátás nyílt a völgyekre és a környező hegyekre, majd átléptünk Spanyolországba és eljutottunk Estella-Lizzaraig.

Idén innen folytattam. Az első napokban, szintén a Fiammal majd két nap után már egyedül. Átlagban napi 25-30 km-t sétáltam, többnyire hegyes-dombos vidéken, illetve a közép-spanyolországi végelláthatatlannak tűnő gabonamezői által borított fennsíkon, a Mezetán át.

Néhányszor kolostorban, de általában alberguekben (zarándokszállás) aludtam, mely egyházi, önkormányzati és magán fenntartású lehet. Volt olyan szállás, ahol vacsorát is kaptunk, itt együtt voltunk vagy 20-an, s mindenki elmondta, honnan jött, hogy hívják, s a saját nyelvükön kívántunk egymásnak jó étvágyat! Ez számomra egy meghatározó élmény volt! Egy másik alkalommal szállásunk a templom mellett volt, ahol szólt a vezető, hogy este zarándok mise lesz. Itt is elmondtuk, ki honnan jött, volt közös éneklés és a pap külön-külön mindenkit megáldott.

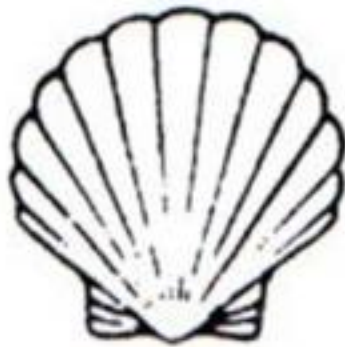
Santo Domingo de Calzadaban 2 napos kényszerpihenőt kellett igénybevegyek, mert mindkét lábam vízhólyagos lett. Így volt alkalmam az Iglesia de San Juan Bautista Catedrális is megnézni, mely lenyűgöző volt. Miután helyrejött a lábam, már folyamatosan tudtam 25-30 km-t megtenni naponta, Isten adott erőt hozzá.

Burgosz minden szempontból kiemelkedő épülete a Catedral de Santa Maria, mely egyike a leglátványosabb gótikus építészeti remekműveknek, egyben nagyobb és impozánsabb, mint amit eddig láttam.

A Mezetán, napokon át mentem és mentem és még nem volt vége. Testem, lelkem megkínózta ez a rendkívül ingerszegény környezet. A fennsíkon, Mezetán többször állítottak meg bárányok, hol körbevettek minket, hol pedig az úton keresztben hajtották őket.

Az Úton egyébként sokan vannak, ugyanakkor a szállások csak 50%-os kihasználtsággal működhetnek. Sok szállás teljesen be van zárva. Így napokkal (2-3 nap) előre le kell foglalni szállást, különben nincs hol aludjon az ember. Előfordul, hogy egy városkában 6-7 órai gyalogolás után sincs szállás, tovább kell még menni.

Burgosztól egy hét alatt jutottam el Leonig, ahol sikerült egy "véletlen" felejthetetlen estét eltölteni a Lányommal, Szilviával. A barátnőjével kerékpárral tette meg az utat! Astorgaba érkeztem, s következő nap jött a Cruz de Ferro 1528 m-es csúcsa!

A reggeli napfelkelte (8:30) már a hegyen talált bennünket. Cruz de Ferro 1528 m-es csúcsához igyekeztünk. Onnan már lefele vezetett a sziklás, meredek út mintegy 16 km-en keresztül és 1050 m szinttel. A táj mesés, de kevés időnk volt benne gyönyörködni, mert a lábunk elé kellett nézni. Végül 28 km-t megtéve beértem Ponferradaba.

Ponferradaban nem lehetett kihagyni a Templomosok várát sem. Innen már kissé zöldebbé vált a táj, szőlő ültetvényekkel tarkítva. Pár nap múlva beléptem Galiciába –ez már az utolsó tartomány-, innen már a táj is változatosabb zöldebb volt. A következő napokban jött még két hágó az O Cebreiro és az Alto de Polo mindkettő 1300 m magassággal.

Sarriától, mely 100 km-re van Santiagótól, még többen vannak az úton,

mert ők is megkapják az igazolást, a compostellat a megtett útról. Az út vége felé igyekeztem 20 km-nél nem többet megtenni naponta, hol sikerült, hol nem, szállás függvényében kellett kalkulálnom a km-eket.

Nem kevés küzdelem, lemondás, és öröm árán összesen 31 nap alatt megérkeztem Santiagoba de Compostelaba. Isten végig megsegített.

Magyarokkal alig találkoztam, csak 2 fiatal lánnyal, akik közül az egyikkel Santiago de Compostelában is összefutottunk, sőt ugyanabban a szállodában laktunk.

Találkoztam még 3 magyar férfival közülük két bátor, vagány fiatalemberrel, akik szintén kerékpárral tették meg az utat.

Nem számít mi történik az életedben le tudod győzni, mert az életet élni érdemes.

Peiniger Judit

Édesanyám beszámolóját nehéz és nem is akarom túlszárnyalni, mivel a mi Utunk is jellemzően ezeken a csodálatos városokon és kisebb településeken haladt át. Kerékpárral a táj gyorsabban szaladt el mellettünk, de így is volt időnk és lehetőségünk számos csodát megélni.

Első alkalommal, amikor segítségre volt szükségünk egy régi zarándok felhívta a figyelmünket; ha az Úton segítségre van szükségünk higgyük el Szent Jakab meg fog segíteni. Valóban így volt!

Végig kerékpározhattunk Pamplonában azon az utcán, ahol a bikafuttatást rendezik, belecsöppenhattünk egy

csodás kis hegyi falucska, Navarrerte esti fesztiváljába, ahol óriásnak öltözött figurák az őket követő rezesbanda muzsikájára táncoltatták a gyereket és felnőtteket. Megcsodálhattunk egy X.-XI. századi földalatti barlangrendszer részét castrojerizi szállásunk pincéjében, ahol a tulajdonos az albergue vendégeinek tartott borkóstoló során mesélte el a barlangrendszer történetét. Itt ismerhettük meg a mondást, mi szerint aki végig szeretne menni az El Caminon csupán két dologra van szüksége: borra és kenyérre.

Megélhettük azt a leírhatatlan és csodálatos szabadság-érzést, amikor a Mezetán magunk előtt és mögött is több tíz kilométeres nyíl egyenes úton kerképarozhattunk, dombok tetején közelről hallhattuk a szélmalomok süvítését, megélhettük milyen 1000m-es szintcsökkenéssel egy 15km hosszú lejtőn legurulni.

Megtapasztalhattuk az érzést, amikor elértük az 1528m magas Cruz de Ferrot és az emlékoszlopnál ott hagyhattunk mi is egy kis itthonról hozott emléket, ahogyan azt több száz-, de inkább több ezer zarándok tette már előttünk és tenni fogja utánunk is. Boldogsággal és büszkeséggel szívünkben szűrhattuk be ledigosi szállásunkon kihelyezett világtérképen elsőként a gombostűt Magyarországhoz, ahol a tűk alapján a Föld minden szegletéből megfordultak már, de Magyarországról mi voltunk az elsők.

Repeső örömmel láthattam viszont édesanyámat többhetes zarándoklata

során Leonban, ahová pont egy nap vezetett utunk. Megcsodálhattuk Galícia leírhatatlan szépségű hegyeit és falvait, ahol reggel a tájat a völgybe leszálló felhő káprázatossá teszi.

Megtapasztalhattuk a spanyol vendégszeretetet, valamint számos régió konyhájának változatos kínálatát. Megéltük milyen zarándokként egy hosszú nap után betérni egy épp zárva tartó étterembe, ahol ugyan nem a menü kínálatából, de mégis varázslatos, többfogásos vacsorát készítettek nekünk. Megkóstolhattunk fenséges ételeket, amelyek rendszeres kísérője volt a helyben, frissen facsart narancslé.

Meglepődtünk és megörültünk olyan „véletlen” találkozásoknak, melyeket előre eltervezni sem lehetett volna. Megélhettük milyen családjainktól hetekre úgy távol lenni, hogy a technikának köszönhetően ők is mindannyian részesei legyenek megélt pillanatainknak.

A 14 napig tartó, 840 kilométernyi folyamatos kerékpározás után megtapasztaltuk milyen érzés Santiago de Compostelában egy önkéntes muzsikus által játszott középkori dudaszóra begurulni a katedrálishoz és onnan boldogan jelezni családjaink felé: “Megérkeztünk”.

Bármilyen sok szépséget és csodát tartogatott az Út, esetenként kihívásokkal is szembesülnünk kellett, ahol szükség volt ítélőképességre, elfogadásra, logikus tervezésre, erőnlétre és nem utolsó sorban kitartásra, hogy kitűzött célunkat elérjük. Akkor és ott voltak pillanatok, amikor nem tudtam eldönteni jó-e, hogy ott vagyok. Most már tudom: a lehető legjobb volt. Az Út megmutatta mire vagyok képes és rávilágított mit kell még megtanulnom. Isten megsegített

Buen Camino!

Fenyvesi-Fehér Szilvia Judit